

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

เครื่องหมายดีเป็นมงคล

วันที่ ๑๐ เมื่อวานนี้ได้ทองคำ ๑๐ บาท ๔๗ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๓๑๐ ดอลลาร์
เวลานี้ทองคำที่ฝากและมอบไว้กับคลังหลวงนั้นรวมทั้งหมด ๒,๐๖๒ กิโลกรัม ที่ได้ใหม่
ยังไม่หลอม ๒๓๔ กิโล ๒๕ บาท นี้ยังไม่ได้หลอม ถึง ๔๐๐ กิโลแล้วถึงจะหลอมทีเดียว
ยังไม่ถึงก็ยังไม่หลอม รอไปเรื่อย ๆ ก่อน ค่อย ๆ ก้าวเดินไปเรื่อยนะ ขอให้ระวังเหตุ
การณ์ที่จะทำให้ลายชาติเรา คนชาติไทยเรานี้แหละมันจะทำให้ลายชาตินะ จึงต้องระวังเหตุ
การณ์นี้ หัวเลี้ยวหัวต่อมากนะ เราพิจารณาหมดแล้วนี่พูดตรง ๆ อย่างนี้เลย เพราะ
ฉะนั้นถึงได้เตือนพี่น้อง เตือนตรงไหนไม่ผิดนะ

เราก็พยายาม สิ่งใดที่เป็นวิสัยของพระของธรรมแล้วก็บอกไปตามนั้น ๆ ที่ไม่ใช่
วิสัย เป็นเรื่องโลกไปก็ปล่อยให้โลกไปเสีย เรื่องของเราเราพูดจริง ๆ เราไม่ให้บอก
พร่องว่างั้นเลย พิจารณาตรงไหนบอกตามนั้น ๆ ที่ไม่ขัดกับธรรมแล้วบอกตรงไปตรง
มา ไม่ผิดไปเลยเทียว นี่ก็เตือนอย่างที่ว่านี้ พิจารณาให้ต้อยอันอนใจนะ ใส่อยู่ในท้องเรา
นั้นแหละมันเกิดเป็นหนอนกัดไส้กัดพุงเรานะ ก็คนไทยเรานั้นแหละมันอยู่จุดศูนย์กลาง
มันเป็นหนอน มันกัดไส้กัดพุงพี่น้องชาวไทยทั้งชาติดูซินะ โห้ เราพูดเราสลดสังเวชนะ
จะทำยังไง บางอย่างควรพูด บางอย่างไม่ควรพูด ทั้ง ๆ ที่รู้ดำตาตาใจอยู่อย่างนั้นละ

ศาสนาคือน้ำดับไฟล้น ๆ นะ ไม่มีภัยอะไรเลย เรื่องศาสนาคือน้ำดับไฟล้น
ๆ กิโลสเมื่อได้ก่อตัวเข้ามามาก ๆ แล้วก็ดับไฟล้น ๆ เลยสำคัญตรงนี้ เมื่อตั้งรากตั้ง
ฐานขึ้นได้แล้ว เรื่องที่จะบำรุงรากฐานใหญ่ของเราจะค่อยเป็นไป หลักใหญ่ก็คือให้ฟัง
เสียงศาสนา ให้ฟังเสียงธรรมเสียงศาสนา อันนี้ละหลักใหญ่ ทุกข์ยากลำบากขนาดไหน
ก็รอดไปได้ ๆ ศาสนาไม่พาใครให้ล้มจม พาเล็ดพาลอดพาหลักพาพันไปได้ตลอด จึง
ให้ฟังเสียงศาสนาเราเป็นลูกชาวพุทธนะ

คราวที่ผ่านมาแล้วนี้ก็เสียงอรรถเสียงธรรม เสียงศาสนา เสียงความพร้อม
เพรียงสามัคคีกัน ผลก็เห็นขึ้นมาโดยลำดับใช่ไหมละ ก็เห็นอย่างนี้แล้ว ความพร้อม
เพรียงก็ผนึกเป็นกำลัง พร้อมเพรียงก็รวมเข้า สามัคคีรวมเข้า พร้อมเพรียงสามัคคี
เรียกว่าผนึกอันใหญ่หลวงเป็นแท่งขึ้นมา สำเร็จไปได้ทุกอย่างความพร้อมเพรียงในทาง
ที่ดี ความซื่อก็เหมือนกันถ้ามันรวมตัวของมันได้มันก็เอาฟัง ก็อย่างนั้นแล้ว พลังอยู่กับ
ความรวมนะ รวมแล้วก็พลัง เข้าสู่ใจก็เป็นพลังใจ ออกแสดงอาการก็รวมกันช่วย
กัน ก็เป็นกำลังขึ้นมา

เมื่อวานนี้เอาของไปวัดตงฯ ไม่ได้ไปนานแล้ว พระมากอยู่นะอยู่ในวัดดงศรีชมภู คล้ายคลึงกันกับทางวัดในป่าในเขาทั้งหลาย เช่น วัดภูว้อย่างนี้ อันนี้เรียกว่าตัดไว้ เหมือนเป็นอันดับหนึ่งเลยเทียว คือเราเป็นผู้ดูแล เป็นผู้บำรุงรักษา เป็นผู้คอยตัดคอย เตือนตลอด เหมือนว่าตัดเป็นประเภทนั้นอีก พระเร่ ๆ ร่อน ๆ ไม่ได้ สั่งหัวหน้าทันที ให้ไล่หนีเลย ของเล่นเมื่อไรวะ นี่ละคัดเลือกของดีฟังเอาซิ อะไรไม่ดีปิดออก ๆ เรื่อง กัย อันใดดีส่งเสริม นี่เราก็อพยายามเต็มเหนี่ยว หากว่ามีเวลาว่างเราก็อไป ไปแต่ละครั้ง หลักใหญ่ก็คือธรรม พอเราไปนั้นก็เป็นเรื่องใหญ่อยู่ในวงนั้น ส่วนอาหารการกินเรา อุดหนุนอยู่แล้ว ไม่ลำบากลำบากอะไร แต่เวลาเราไปแล้วก็เอาไปเสริมเท่านั้นเอง ส่วนที่ เราจัดให้เพียงพอเราจัดไว้เรียบร้อยแล้ว อะไรก็ตามเราเป็นอย่างนั้นทุกอย่างนะ ถ้าง หยั้งตรงไหนแล้วขาดสะบั้น ๆ เลย ไม่ว่าจะแงใด

พอพูดอย่างนี้ก็ยังคงคิดถึงตาทำนทำนายนแม่ นี่มันย้อนให้คิดถึงนะ ทำนายนแม่ คือ ลูกอยู่ในท้อง แม่นี่ร้องแจ๊ก ๆ วิ่งหาพ่อ เพราะมีลูกสาวคนเดียวทำนรักของทำนมาก ลูกอยู่ในท้องวิ่งมาหาพ่อ พ่อมากล้าท้องซ้อยหน่อยน่า มันตายแล้วบ่ ขนาดนั้นนะ ทาง พ่อก็ เฮ้ย มันบ่เป็นหยัง เขามีลูกกันทั้งบ้านทั้งเมืองเขาไม่เห็นเป็น ขนาดนั้นนะ ให้พ่อ มากล้าเบ็งมันตายแล้วหรือ นี่เวลามันเจ็บ ครั้นเวลามันตื่นก็เอาอีกละ จะตายแล้วพ่อ มันเป็นอะไรกะต้อกะเตี้ย ท้องจะพัง อย่างนั้นนะ ร้องหาพ่อทุกอย่าง เวลามันตื่นก็ร้อง หาพ่อ มันจะเอาให้ตายจริง ๆ เวลามันเจ็บก็เจ็บไปเลยเหมือนตายแล้ว พ่อไม่ใช่มัน ตายแล้วหรือมากล้าเบ็ง ยังไม่ตายหรือ เขามีกันทั้งโลก มีมันก็บ่คือซ้อยตัวละ เขาบ่ เว้าชิลละ มึงมันปากแหว่ซื่อ ๆ นี่ละ ไปอย่างนั้นเสีย ผ่านไป อยู่อย่างนั้นมาตลอดฟังว่านะ

นี่ละพ่อของแม่นั้นละถึงได้ทำนายน เพราะอะอะวิ่งหาพ่อว่าไง ทีนี้เวลามันเป็น หนักเข้า ๆ เวลาจะคลอดมันก็ไม่ยอมคลอด เอาอยู่นั้นละ ท้องจะระเบิดนูนนะ แล้ว เจ็บไปอีก เป็นอย่างนั้นอีก จวนเข้ามาเท่าไรยิ่งแรงใหญ่ ยิ่งหนักทุกอย่างเลย เวลานั้นก็ นิ่งเหมือนตาย มันตื่นก็เต็มกำลัง มันตายแล้วมั่งว่าอีกแหละทีนี้ เอาอีกร้ออีก เวลาดั้น ก็เอาอีกร้อละ พ่อถึงทำนายนนะ แม่เล่าให้ฟัง ตัวแม่เองเล่าให้ฟัง ลูกเรานี้ทุกคนที่ผ่าน มาไม่เหมือนเรา มีคนเดียวที่ทุกอย่างผิดปกติหมดไม่ได้เหมือนใคร เอาให้กระเทือน ไปหมดครอบครัวว้างัน

พ่อถึงได้ทำนายน กูจะทำนายนให้นะลูกคนนี้ กูแน่ใจว่ามันจะเป็นผู้ชาย ลักษณะ อย่างนี้กูแน่ใจเลยว่าเป็นผู้ชาย ถ้าเป็นผู้ชายถ้าไปฝายซั่วแล้วมันตายไม่มีป่าซั่วว้างัน ที่ มันจะไปตายในตารางนี้มันไม่ตายแหละ มันจะตายนอกตาราง มันเหย้มมันโหดมันดู มันดั้นมันทุกอย่างว้างันเลยนะ เขาจะฆ่ามันนอกตาราง บอกขนาดนั้นนะพ่อ ที่จะให้จับ มันไปเข้าคุกนี้ไม่ได้ จับมันไม่ได้แหละ ต้องฆ่ามันถึงจะได้ นี่พ่อทำนายนนะ คือมันผาด

โผนขนาดนั้นแหละ ถ้าไปทางซ้ายเรียกว่าป่าช้ามันมีอยู่ทุกแห่งวางั้น เหตุใดจะให้ไปตาย
ในเรือนจำให้เขาจับได้ จับไม่ได้แหละ พุดถึงเรื่องความเดือดขาดของมัน เรียกว่าตาย
นอกป่าช้า สู้กับเขาละซีไซ้ไหม เขาก็ยิงเอาละซี ตายนอกป่าช้า คือตายนอกเรือนจำไม่
ได้ตายในตารางแหละ ตายนอกตาราง เขานอกตารางเพราะต่อสู้กับเขา เขาก็ฆ่า ถ้า
ไปทางซ้ายนี้ไม่มีอะไรอละสูนะ พินาศไปเลย

ถ้าไปทางดีก็เหมือนกันนั้นแหละ พุดเท่านั้นไม่มากสำหรับทางดี ถ้าไปทางดีก็
เป็นแบบเดียวกันนี้แหละวางั้น พุดไว้กลาง ๆ แต่พุดทางซ้ายนี้ พุดแบบอย่างว่าแหละ
บอกว่าไม่ได้ตายในเรือนจำนะสู ौนี้ถ้าไปทางซ้ายแล้วป่าช้ามันมีอยู่ทุกแห่ง ถ้าไปทางดี
แล้วมันก็แบบเดียวกันนี้แหละวางั้นเลย เด่นอย่างเดียวกัน พุดเท่านั้นไม่พุดมากทางดี
แต่เวลาตกตลอดออกมาซี รกพันคอ พอดตกมาพอละเข้าถึงก่อน คือพ่อของแม่เข้าถึง
ก่อนเลยปั๊บ ौ สุนี่เครื่องหมายดีเป็นมงคลของมัน ขึ้นเลยนะพอดตา นี้นายบาตรมัน ๆ
พันคอแล้วนี้ แต่ท่านก็ตีความหมายไปถึง ๓ อย่าง ก็ถูกทุกอย่างนะ แต่เพื่อความเป็น
มงคลจึงเน้นหนักทางเรื่องนายบาตรมากกว่า พอดตกตลอดออกมามันมี ๓ อย่าง

๑. สายโซ่พันคอมัน

๒. สายกำยำ สายสะพายปืนเข้าใจใหม่ ौเราก็เป็นทั้งสาม พอเริ่มโตขึ้นมาพอก็
เป็นพรานนี้ ลูกก็เป็นพรานละซีไซ้ไหม เริ่มยิงสัตว์แล้วนะแต่ไม่มาก หากเป็นเครื่อง
หมายได้ไซ้ไหมละ สายโซ่นั้นก็ไปทางขโมย ไปค้าฝิ่นกับเขาเหมือนกัน สายโซ่นะเข้าใจ
ใหม่ ไปขายฝิ่นกับเขาเหมือนกัน นี้นะคบเพื่อนไม่ดีเป็นอย่างนั้นนะ เพื่อนเขาชวนไป
ขายฝิ่น ซื่อฝิ่นไปขาย แต่ยังไม่ได้อายนะ ซื่อมาแล้วเตรียมไปครั้งหนึ่งสองครั้งยังไม่
สำเร็จ พอดตีพอน้ำตาร่วงออกบวช อันนี้ปิดตันที่ไม่ได้สนใจเลย ฝิ่นตกไปไหนไม่รู้ละไม่
เคยถามจนกระทั่งปานนี้ ฝิ่นไม่ได้อยู่กับบ้าน อยู่กับจุดศูนย์กลางกับเพื่อนขายฝิ่น นั้น
มันก็ไปสายโซ่ไซ้ไหมละ ขายฝิ่นต้องติดตาราง มันไปได้ทั้งสามจึงว่า

พอดตาหายก็ไม่ผิดนะ สายสะพายปืนหนึ่ง สายบาตรหนึ่ง ทายไว้ลงสายบาตรพัน
ที่เลย สายบาตร ๆ มันก็เลยมาทางสายบาตรนั้นละนะ มาทางสายบาตร ไปทั้งสามสาย
เลยนะไม่ผิด ที่พอดตาทำนายไว้ไม่ผิด ไปทางพราน พอก็เป็นพรานอยู่แล้ว พรานใหญ่
เสียด้วยนะพ่อ พรานมีชื่อเสียงโด่งดังมาก พ่อเป็นพรานใหญ่ ปืนก็อยู่กับบ้าน ไปไหน
ฉวยปั๊บไปเลย อย่างนั้นแล้ว เริ่มแล้ว ยิงสัตว์ตายไปหลายตัวแล้วนะ เริ่มเท่านั้นละยังไม่
มาก เพียงเริ่ม นี้นะเป็นสายสะพายปืน ก็บอกอยู่ ไม่ผิด สายโซ่ก็ไปขายฝิ่น สายบาตรก็
ละมาเป็นหลวงตาอยู่เดี๋ยวนี้ มันก็มาได้ถึง ๓ สาย แต่ที่ผู้เฒ่าสะเดาะเคราะห์ก็คือว่า
สายบาตร ๆ ขึ้นเลย ขึ้นก่อนเลย นี้นะสายบาตร ๆ ขึ้นเลย ขึ้นแต่สายบาตรเรื่อย อัน
นั้นตกลงออกหมดเลยสามสายนั้น มาสายบาตร

อันหนึ่งคือว่าไม่เคยกินของดิบนะ อันนี้เป็นมาดั้งเดิม เป็นเองไม่มีใครสอน ของดิบกินไม่ได้ พวกลาบพวกก้อย แม้ที่สุดปลาชิวเล็ก ๆ ก็กินไม่ได้ กินของดิบได้แต่กุ้ง กุ้งได้อยู่ แต่กุ้งตัวเล็กนะ ตัวใหญ่กินไม่ได้มันคาว เขาป่นกุ้งนี้กินได้ นอกนั้นปลาชง ปลาชุกินไม่ได้เลย เป็นเอง ทุกอย่างนี้เป็นเอง อันนี้ไม่มีใครบอก พวกดิบนี้ โห้ย ไม่ได้เลยนะ มันเป็นในนิสัยเองไม่มีใครสอน จนขนาดว่าพ่อตาทดลองดูทุกอย่าง อาเจียนออกมาต่อหน้า ทำไก่ป่าแล้วเอามาทำเป็นเหมือนป่น น้ำเหลว ๆ เราจับดู เราก็กินไม่ลิ้มเหมือนกันนะอันนี้ พอจับลงไปเท่านั้น โห้ย มันยังงไม่รู้นะ มันพุ่งเข้าไปข้างในเลย อาเจียนแตกออกเลย นั่นเห็นไหม เป็นเท่านั้นแหละ พ่อตาเลยวันนั้นฟังว่า ผูกแขนผูกมือให้ ๓ หนักกลางคืน สงสารหลาน

กินพ่อตาก็โกหก ความหมายว่าจะทดลอง มันจะเป็นจริง ๆ เหรอ ทดลอง คือมันไม่ยอมกินเลยของดิบ ยังงก็ไม่กิน หาอุบายทำทำปิ้งไก่แล้วมาป่น นี้ไม่ใช่ลาบ พอใส่เข้าไปเท่านั้นแหละเลย อย่างนั้นละ ตั้งแต่นั้นไม่มีใครมาทำลายเลยมาแต่ต้องเราทราบนิสัยเราแล้ว เราก็กินอย่างนั้น อันนี้ก็อันหนึ่งที่เป็นนิสัยดั้งเดิม ไม่มีใครบอกมันเป็นของมันเอง ในบ้านก็มีเราคนเดียว

นี่พูดถึงเรื่องความจริงจัง เรามีความจริงจังที่ออกมาบวช ที่พูดตะกี้ นี้คือมาจากนิสัยเดิม ตั้งแต่เป็นฆราวาสก็เหมือนกัน เพื่อนฝูงเราทะเลาะแหละไม่เล่นด้วย มันดีอันหนึ่งที่นิสัยทางพาลไม่มี นิสัยทางฉกทางลักปล้นสะดมไม่มีเลย อันนี้ไม่มี เพื่อนฝูงใครมีลักษณะอย่างนั้นไม่เล่นด้วยเลย ปิดออก ๆ นี่ดีอันหนึ่ง ถ้าไม่อย่างนั้นก็สายโซ่ละนะแต่นี้มันไม่ไป ทางพระนี่เลื่อมใส เลื่อมใสศาสนา เลื่อมใสพระ แต่ไม่ยอมบวช แปลกอยู่ แต่เวลาจะบวชก็อย่างนี้ละ

เวลาบวชไปแล้วก็ไปอ่านหนังสือธรรมะ อ่านตรงไหน ๆ ตำหนิเจ้าของตลอด อ่านตรงไหนตำหนิตลอด เอ้ ตรงนี้เราก็กินเคยเห็นมาแล้ว ตรงนี้เราก็กินเคยผิดมาแล้วพยายามแก้ เห็นโทษเจ้าของเรื่อย ๆ หลายเรื่อง มันถึงได้หมุนเข้ามาทางด้านธรรมะเวลามันหมุนก็หมุนเข้าเรื่อย ๆ ตลอดเลย สรุปแล้ววานิสัยนี้จริงจังมากทีเดียว อย่างอยู่กับหมู่กับเพื่อนนี่หลับหูหลับตาอยู่เฉย ๆ นะ หมู่เพื่อนเข้าไปเกี่ยวข้องกับกุฎิมองดูพับ ๆ มันจับได้ทันที ๆ ความโง่ความฉลาดความแยบคาย ความจริงจัง ความทะเลาะแหละ มันจะจับได้ทุกระยะ ๆ เลย นั่นฟังซินะ ที่นี้ก็ใช้หูหนวกตาบอด ก็เกี่ยวข้องกับหมู่กับเพื่อน หมู่เพื่อนก็มาเป็นเอง เราไม่ได้บังคับบัญชาให้มาปฏิบัติ เป็นเจตนาอันดี เรื่องความโง่ความฉลาดมีอยู่กับทุกคน ทิ้งไปนั่นเสีย เพราะฉะนั้นจึงแบบหูหนวกตาบอดแต่แม้เช่นนั้นใครก็ไปยุ่งหลายองค์ไม่ได้นะในวัด

ครูบาอาจารย์องค์ไหนจะมีเหมือนเราไม่มีนะ ธรรมดาครูบาอาจารย์พระเถระ ต้องรุม ๆ ลูกศิษย์ลูกหารุม ไปไหนรุม อาบน้ำอาบท่าอะไร การขบการฉันทเคลื่อนย้าย ไปมานี้พระเถระจะต้องรุมปฏิบัติอุปถัมภ์อุปฐาก ครูบาอาจารย์ท่านก็เรื่อย ๆ ของท่าน ไป เราไม่ได้นะ เพราะมันเป็นคนเดียวตลอดมา อย่างทุกวันนี้ก็เป็นคนเดียว อยู่กับหมู่ กับเพื่อนพระเถระเต็มวัดนี้ใครไปยุ่งกับเราได้เมื่อไร ไม่ให้ยุ่งได้นะ เราอยู่คนเดียว ๆ ถ้าจะไปทำข้อวัตรต้องทำเวลาเราไม่อยู่ เวลาเราอยู่ที่นั่นจะไปเพ่นพ่านไม่ได้ นั่นละเวลา เราไม่อยู่ถึงไปทำ

เวลามามันก็เห็นกิริยาที่ทำการที่ทำเป็นยังงี้ ๆ มันจะจับของมันไปพร้อม ๆ ไป เลย ไม่ตั้งหน้าตั้งตาคะยกโทษยกกรรมนะ แต่อันหนึ่งมันหากเป็นของมันเอง ผิดถูกมัน จะรู้ของมันไปลำดับลำดับ หยาบละเอียดมันจะรู้ของมันไปลำดับลำดับ อย่างนี้พูดให้ใคร ฟังไม่ได้นะ เมื่อเวลาสรุปลงแล้วก็ว่าอยู่แบบหุนหวกตาบอดไปเลย เฉย นอกจากถ้าพูด ภาษาโลกของเราก็คือ นอกจากมันเหลือทนก็วากออกมาเสียทีหนึ่ง จากนั้นก็เฉยเลย ที่นี้ เวลาเข้าธรรมะนี้มันเข้ากันได้หมด หาที่ต้องติธรรมะไม่ได้ มีแต่ตีเจ้าของ ตีเจ้าของเข้า เรื่อย ๆ ถ้าว่าความจริงจัง ธรรมะท่านบอกเรื่องความจริงความจิงความมีความสัตย์ ความจริงอะไร ท่านบอกไว้หมด อันไหนที่มันคล้ายคลึงกันเราก็จับเอามา อ้อ เป็นอย่าง นั้น ๆ อันไหนที่ผิดก็พยายามแก้ไปเรื่อย ๆ

เวลาที่มานำพี่น้องทั้งหลายนี้ กิริยาท่าทางมันจึงมีอยู่ตลอดอย่างนี้ละ กิริยาอันนี้ ออกมาจากนิสัย นิสัยจริงจัง นิสัยมุ่งเหตุมุ่งผลมุ่งธรรมมุ่งธรรมจริง ๆ จิตใจกับเหตุผล เป็นอันเดียวกันเลย อะไรมาทำลายเหตุผลไม่ได้นะ เจ้าของเองก็ไม่ทำลาย สมมุติว่าเจ้า ของได้สั่งอย่างนี้ หรือได้กำหนดตกลงใจอย่างนี้แล้ว ถ้าจะแก้ใหม่นี้เหตุผลต้องเหนือ อันนี้ถึงจะมาแก้ได้นะแก้เจ้าของ แต่แบบเอามือเขียนตีนลบนี้น่าไม่ลงนะ เราเองก็ทำไม่ ลง มันเป็นอย่างนั้น

ที่นี้เวลามานำพี่น้องทั้งหลายนี้ ก็เรียกว่าแกงหม้อใหญ่ มันก็ฮึดอาดเนือยนาย เป็นธรรมดา แต่กิริยาท่าทางของเราซึ่งเป็นผู้นำเราไม่เคยอ่อนนะ เรื่องอ่อนไม่มี นี่เป็น เรื่องของเราเองเราจะออกเต็มเหนี่ยวของเรา เรื่องเกี่ยวกับภายนอกนี่ก็เป็นธรรมดา ฮึด อาดเนือยนายก็ปล่อยไปเสีย เรื่องของเจ้าของเองต้องฟุ้ง ๆ ตลอด นี่เป็นนิสัยเจ้าของ เองเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นไม่ว่าอะไรถ้าเข้ามาเกี่ยวข้องกับเราโดยเฉพาะที่เราจะทำ หน้าที่โดยลำพังเราแล้ว เราจะต้องเป็นเราเต็มเหนี่ยวทันที เป็นเองโดยหลักธรรมชาติ นะไม่ได้เสกสรร มันหากเป็นของมันเองอย่างนี้ เพราะฉะนั้นการโต้ตอบการพูดการจានี้ ที่เรื่องมาเกี่ยวกับเราโดยเฉพาะนี้ เอ้า ๆ ถ้ามมา นุ่นนะฟังซิ นุ่นเตรียมพร้อมแล้ว พอ บี้บ ๆ เลยทันที พอบี้บ ๆ ทันทีเลย นุ่นมันเตรียมไว้แล้ว

ยี่อย่างปัจจุบันนี้ด้วยแล้วเปิดโล่งเลยว่างั้นเลย ก็ไม่มีอะไรมาขวางหัวใจเลย มีแต่กิเลสอย่างเดียวเท่านั้น เมื่อกิเลสพังลงไปแล้วเอาอะไรมาขวาง โลกธาตุนี้มันว่างเปล่าไปหมดเลยแล้วอะไรจะมาขวาง มันจะติดกับอะไรวะ นั้นฟังซินะ เราไม่ติดเราเสียอย่างเดียวเท่านั้นไม่ติดอะไรทั้งโลก ไอ้เรื่องติดนั่นติดนี่คือติดเรานั้นเอง ถ้าไม่ติดเราเสียอย่างเดียวไม่ติดอะไร เป็นอย่างนั้น เช่น เขาเห็นสิ่งนั้นเราไม่เห็น เขามาถามเรา เราก็บอกเราไม่เห็น แต่เราไม่ติดความไม่เห็นนั้น แนะ ก็อย่างนั้นซิ เราไม่ติดเราเสียอย่างเดียวก็น่าจะติดอะไร

ถ้าเราติดเรา ชนะใครทั่วโลกก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เพราะแพ้วตัวเอง ถ้าชนะตัวเองตลอดเวลาแล้ว อะไรมันก็ชนะตลอดเวลา ตอบไม่ตอบ รู้ไม่รู้ แก่ได้หรือไม่ได้ก็ไม่มีความหมายอะไร เราไม่ติดเราเสียอย่างเดียวนะ มันอยู่กับเรานะ เราคือกิเลสอยู่ในนั้น กิเลสมันขวางเราให้ก้าวไม่ออก ถ้าอันนี้มันพังไปหมดแล้วอะไรจะมาติด ไม่มีอะไรติดแล้วในโลกอันนี้ อะไรจะมาติด อดีตก็ไม่มี อนาคตก็ไม่มี ปัจจุบันก็ว่างไปหมด ติดอะไร แนะ

เวลาท่านรู้ ที่ว่าพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ผู้เชี่ยวชาญทางไหนท่านรู้ ต้นไม้ภูเขา ดินฟ้าอากาศ แม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวง หรือแผ่นดินทั้งแผ่นดินนี้ ไม่ได้มาเป็นอุปสรรคต่อความรู้มันนะ ความรู้ที่ท่านพิจารณา สิ่งเหล่านี้จะไม่มีเลยนี้ ต้นไม้ภูเขา ความรู้อันนี้มันชานไปหมดทะเลไปหมดเลย ฟังให้ตื่นที่พูดนี้ ต้นไม้ภูเขาแผ่นดินทั้งแผ่นดินนี้ไม่มีความหมายเลย จิตเป็นจิตล้วน ๆ เพราะจิตเป็นนามธรรม สิ่งเหล่านี้เป็นวัตถุธรรม มันเข้ากันได้ยังไง เวลาพิจารณานี้จิตมันจะพุ่งถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นวิสัยของจิตจะรู้ ๆ นี้ปิดไม่อยู่ นั่นละถึงบอกว่ารอกเวจ้อยู่ที่ไหนปิดไว้ได้ยังไง สวรรค์ พรหมโลก นิพพานอยู่ที่ไหน ท่านทรงนิพพานไว้แล้วปิดที่ตรงไหน เปรตผีประเภทต่าง ๆ เป็นวิสัยของจิตนั้นก็จิต อันนี้ก็จิตจะว่าไง วิสัยของกันและกันที่รู้จะเห็นกันปิดไม่อยู่ว่างั้นเลย กระจายออกหมด

ต้นไม้ภูเขาเหล่านี้ไม่มีความหมายนะ จิตไม่ได้มาเกี่ยวข้อง มันไม่ได้มีอันนี้กับจิตนะ ถ้ามีอันนี้ติดไปไม่ได้ ไปตรงนี้ก็ติดต้นเสาเสีย ไปนี้ก็ติดฝานี่เสียจิตนะ ถ้ามันติดอย่างนี้ เหมือนสายตานิ สายตามองไปนี้มีฝ่ามันก็ติดฝ่าเสีย มีต้นเสาก็ต้นเสาบังเสีย เป็นอย่างนั้นนะ จิตไม่มีอะไรบัง จิตไม่มีอะไรอายตนะ อายตนะแบบโลกไม่มีจิตอันนี้ ถ้าว่ารู้มันกระจ่างไปหมดเลย วัตถุทั้งหลายเหล่านี้ไม่มีความหมาย เรียกว่าไม่มีในจิตดวงนั้นว่างนั้นละนะ จิตดวงนั้นจึงมีแต่ความรู้ต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นนามธรรมด้วยกัน เป็นวิสัยของกัน นี้ปิดไม่อยู่ ปิดไม่อยู่เลย นั่นละท่านทะเลอย่างนั้นท่านเห็นอย่างนั้น

ท่านไม่ได้เห็นเหมือนอย่างเรา เราไม่เห็น ก็จะเห็นอะไร เอาฝ่าปิดตามันไว้ตามันก็ไม่เห็นซิ ท่านไม่มีฝ่าปิดตา ฝ่าคืออะไร คือกิเลส ปิดตามันไว้ ๆ มันก็ไม่เห็น

เหมือนแก้วครอบไฟฟ้าก็ตาม ตะเกียงก็ตาม แก้วดำบีบไฟสว่างขนาดไหนก็ไม่มี ความหมาย แก้วดำครอบหมดมันก็ดำไปหมดนั้นละ เอาแก้วใสเข้าไปใส่บีบก็กระจ่างออกไปเลย จิตของท่านเป็นอย่างนั้นไม่เหมือนเรา มันต่างกัน

อย่างนี้มันพูดไม่ได้นา แต่ผู้ที่เป็นอย่างเดียวกันไม่ได้ถามกันแหละ คือมันรู้ อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน เรื่องของจิตมันรู้อย่างเดียวกันถามกันหาอะไร ท่านก็ไม่ถามกันเสีย มีเท่าไรท่านก็ไม่ถามกัน ท่านไม่สงสัยท่านแบบเดียวกัน นั่น อย่างพวก เรามันพวกตาบอด มีเท่าไรสงสัยเท่านั้น จึงว่าไม่เกิดประโยชน์อะไร ที่แรกท่านนำมาพูดให้โลกฟังนี้ ท่านจะพูดแต่สิ่งที่ควรพูด จะเป็นประโยชน์แก่โลกมากน้อยท่านจะนำมาพูด อันใดที่ไม่เกิดประโยชน์ ภูษานาไหนเหมือนไม่รู้ เพราะธรรมไม่ได้เหมือนโลก ไม่ได้หนัก ไม่ได้กดได้ถ่วงไม่ผลึกไม่ตัน อยากรู้อยากพูดอยากคุยไม่มี ธรรม มีแต่เหตุผลซึ่งเป็นธรรมล้วน ๆ อีกเหมือนกัน ควรจะพูดหนักเบา มากน้อยท่านก็แยบ ๆ ออกมาเสีย ถ้าไม่ควรก็หูหนวกตาบอดไปอย่างนั้น เป็นอย่างนั้นนะ เรื่องจิตล้วน ๆ ธรรมล้วน ๆ เป็นอย่างนั้น เข้ากันไม่ได้ นะกับพวกเรา

อันนี้มันเครื่องมือหยาบ ๆ ตา หู จมูก ลิ้น กาย จิต สำหรับรูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัสหยาบ ๆ อันนั้นไม่ได้เป็นอย่างนี้ ท่านไม่ได้มีอายตนะอย่างนี้ นี่นะอายตนะแปลว่าเครื่องสืบต่อ เครื่องประสานกัน เช่น รูปกับตานี้เป็นอายตนะสืบกันต่อกัน ตาให้เห็นอันนี้ เรียกว่าอายตนะสืบต่อกัน อย่างท่านพูดว่าอายตนะนิพพาน กล่าวไว้เหมือนกันในธรรม อายตนะนิพพาน แต่ก่อนเราก็สงสัย นิพพานยังมีอายตนะอยู่หรือ มีตา หู จมูก เหมือนเรามองดูรูป เสียง อยู่หรือ สงสัย เรียงไป ๆ แต่เวลามันเป็นขึ้นมาแล้วถามหาอะไร เป็นบ้าหรืออยากว่าอย่างนี้ ว่าเจ้าของนะ

อายตนะนิพพานกับอายตนะของรูปธรรมมันต่างกันนะ นั่นละที่ท่านทราบ จะเรียกอายตนะหรือไม่อายตนะละ ท่านเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง เช่น เปรต ผี นรก สัตว์ประเภทต่าง ๆ นรกอเวจี สวรรค์ พรหมโลก นี่อายตนะสืบระหว่างนามธรรมกับอันนี้ รู้ ๆ อันใดมีมันก็สืบเข้าไปเห็น เห็นอันนี้ก็เรียกว่าอันนี้มี อันนี้ไปรู้ นี่มันสืบกันอยู่อย่างนี้ สืบในหลักธรรมชาติของจิต ไม่ได้เป็นอายตนะเหมือนเรานะ นี่ละถ้าว่าอายตนะก็อายตนะอย่างนี้ แต่ท่านไม่อยากจะพูดอายตนะ มันเหมือนฟ้ากับดิน โลกเขามีสมมุติ นิยม ท่านก็ว่าไปอย่างนั้น คือธรรมชาติอันนี้รู้ธรรมชาตินั้นว่างนั้นเท่านั้นพอ ไม่เป็นไม่รู้

นี่ละพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ตรัสรู้ ตรัสรู้สิ่งที่มีอยู่ทั้งหลาย ตรัสรู้คือเอากิเลสขาดสะบั้นเสียก่อน เรียกว่าตรัสรู้ คือฆ่ากิเลส ผลแห่งการตรัสรู้ที่กระจ่างออกมา นั้น รู้โลกวิทู รู้แจ้งโลกใน โลกในคือกิเลสก็แจ้งหมดแล้ว โลกนอกที่มีสิ่งเกี่ยวข้องต่าง

ๆ กว้างแคบกระจายกันไปหมด เรียกว่า โลกวิทู รู้แจ้งทั้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง ท่านเป็นอย่างนั้นนะ ท่านไม่เหมือนพวกเรา

ธรรมอันนี้ใครกล่าวใครพูดมีไหม หาซิ เรียนก็เรียนมาด้วยกัน เราไม่ได้คุยนะ มันเป็นที่บอกว่าเป็น แต่เวลาไม่เป็นก็บอกไม่เป็น เวลามันเป็นจะให้ว่ายังไง จึงเรียกว่า ถูกธรรม เป็นก็บอกว่าเป็นจึงเรียกว่าธรรม ไม่เป็นบอกว่าเป็นไม่ใช่ธรรม เรียกกิเลส เป็นแล้วเขาจะว่าอะไรก็ตาม เชื่อไม่เชื่อก็ตาม ลบล้างความเป็นไม่ได้เลย เป็น รู้ นั้นลบล้างได้ยังไง รู้ยูนั่นจะให้ว่ายังไง นั่นละเรียกว่าธรรม พูดตามหลักความจริงออกมาเลย

นี่ละธรรมพระพุทเจ้าเลิศเลอขนาดนั้นละ ขอให้ปฏิบัติไปซี เบิกออกไป สวากขาตธรรม ๆ นี่ละเป็นทางเดินตั้งแต่พื้น ๆ จนกระทั่งถึงนิพพาน นอกเหนือไปจาก สวากขาตธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้วนี้ไม่ได้ ถูกตลอดแนวเลย ตั้งแต่พื้น ๆ เรื่อย ก้าวไปตามนี้ละ เอ้า ไป ช้าหรือเร็วไปตามนี้อย่าปลิกอย่าแหวะไป พุงถึงเลย นี่เรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกอย่างแล้วไม่มีบกพร่องเลย จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้เช่นนั้น วันนั้นก็พูดเท่านั้นนะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd